FRAȚII GRIMM

HÄNSEL și GRETEL

FRAȚII GRIMM

Ilustrațiile și coperta de
ADRIANA MIHĂILESCU

HÄNSEL și GRETEL

EDITURA ION CREANGĂ — BUCUREȘTI, 1989

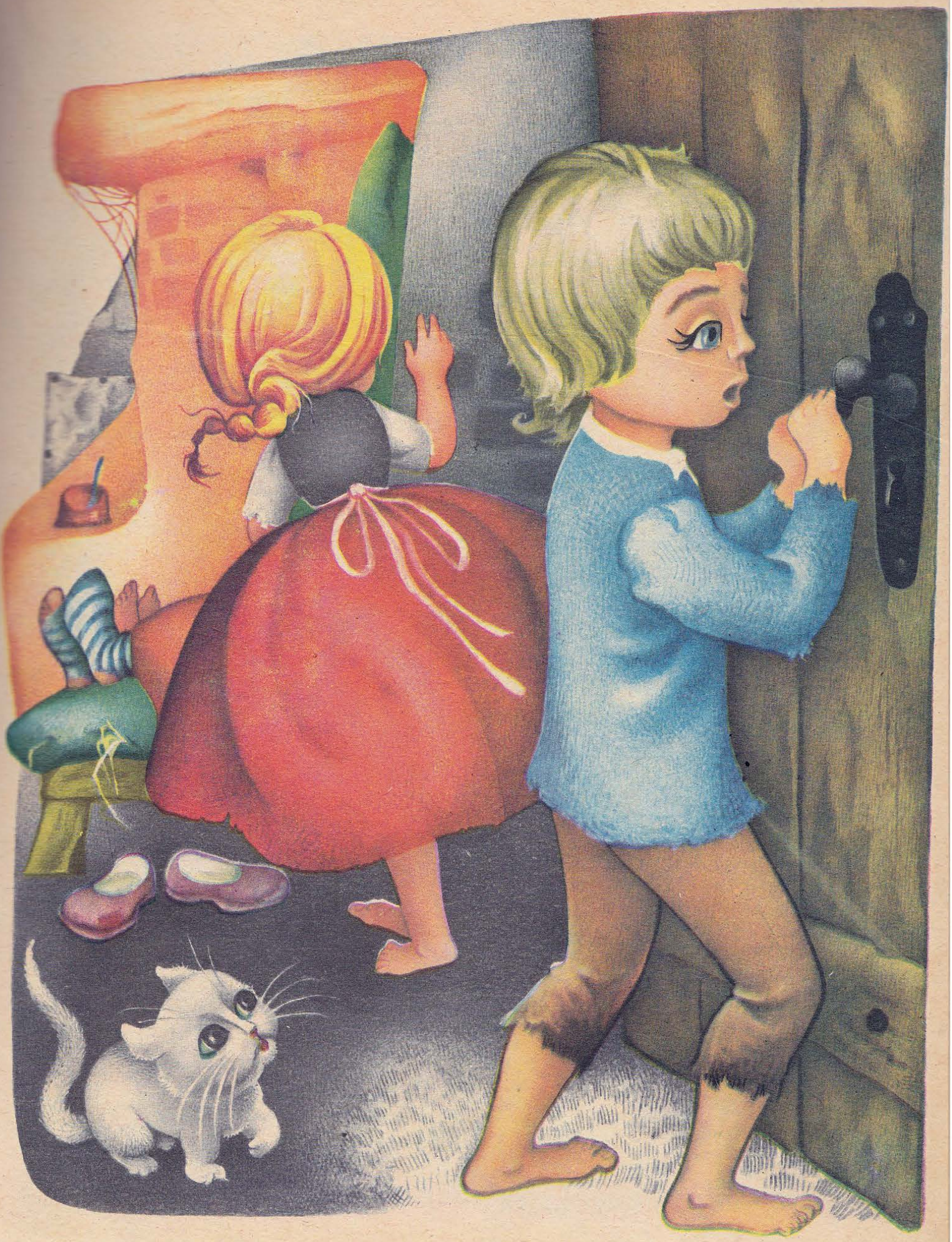

FRAȚII GRIMM

HÄNSEL ȘI GRETEL

TEXT PRESCURTAT

A fost odată ca niciodată un tăietor de lemne tare nevoiaș care-și avea căscioara la marginea unui codru nesfîrșit, unde-și ducea viața împreună cu nevastă-sa și cei doi copii ai săi. Pe băiețel îl chema Hänsel, iar pe fetiță Gretel.

Atît de săraci erau că nu aveau cu ce-și potoli foamea, iar într-o bună zi, fiind foamete în țară, nu au mai putut să-și cumpere nici măcar o bucată de pîine.

Într-una din seri bietul om îi spuse nevesti-si:

— Ce ne facem femeie? Cu ce-i vom hrăni pe bieții copii, căci nu mai avem nici de unele?...

— Știi ceva, bărbate — răspunse femeia — mîine în zori îi ducem în pădurea deasă și îi lăsăm acolo.

— Nu, femeie, nici în ruptul capului, spuse bărbatul.

Dar femeia nu-i dădu pace pînă ce omul nostru nu se-nvoi.

Copiii, neputînd să închidă ochii din cauza foamei, auziră totul. După ce părinții adormiră, Hänsel se sculă, se strecură afară, și își umplu buzunarele cu pietricelele albe ce se aflau în fața căsuței. Apoi se întoarse în casă și o liniști pe Gretel care plîngea cu lacrimi amare:

— Dormi în pace, dragă surioară, căci găsesc eu o scăpare!...

Nici nu se lumină bine de ziuă că mașteră se răsti:

— la sculați-vă leneșilor, că mergem la pădure să aducem lemne.

Apoi le dădu cîte o bucată de pîine și plecară. Dar pe drum Hänsel se oprea și se uita în urmă.

Și de fiecare dată cînd se oprea, scotea din buzunar cîte o pietricică și o lăsa să cadă pe cărare.

După ce se afundară bine în pădurea cea deasă, omul potrivi un foc copiilor, iar femeia le grăi:

— Stați lîngă foc, copii, și hodiniți-vă, că noi mergem mai încolo, în desiș, să tăiem lemne. Cînd om isprăvi lucrul, ne întoarcem să vă luăm acasă.

Hänsel și Gretel se așezară lîngă foc și așteptară... așteptară... pînă ce, doborîți de oboseală, adormiră bușteau.

Cînd s-au trezit era beznă adîncă că nu vedeai la doi pași. Cînd răsări luna, Hänsel își luă surioara înfricoșată de mînă și începură a merge pe urma pietricelelor. Merseră așa toată noaptea și cînd mijiră zorile, ajunseră la casa părintească.

— Copii răi ce sînteți — le spuse prefăcuta de femeie — de ce ați dormit în pădure atîta vreme?

Am crezut că nu mai vreți să vă întoarceți la casa voastră...

Nu trecu multă vreme și nevoile începură să-i apese mai rău ca înainte.

Și numai ce, într-o noapte, copiii o auziră pe femeie zicîndu-i lui bărbatu-său.

— Am terminat iară merindele și nu mai avem ce mînca. Trebuie să ne descotorosim de copii! O să-i ducem în afundul pădurii, ca să nu mai poată găsi drumul de-or voi să se reîntoarcă acasă.

Copiii erau însă treji și auziră toată vorba lor. Hänsel se sculă din pat și vru să iasă afară ca să adune pietricele, dar femeia avusese grijă să zăvorască ușa și băiatul nu putu ieși.

În zori femeia îi sculă, le dete o bucățică de pîine și porniră pe poteca ce ducea spre pădure. Pe drum, Hänsel începu a face firimituri în buzunar și din loc în loc se oprea să le presare pe jos. Femeia îi duse pe copii departe, departe, în adîncul pădurii, unde nu mai fuseseră în viața lor.

Într-un luminiș, mama le zise, cît putu ea de blînd:

— Rămîneți aici, copilași, și de v-o birui oboseala, n-aveți decît să puneți capul jos și să dormiți oleacă.

Pe seară, cînd om sfîrși lucrul ne întoarcem să vă luăm.

Zburară orele ca clipele, se lăsă și amurgul, dar vezi că nimeni nu se arăta, să-i ia pe bieții copii.

Dacă văzu ce se întîmplase, Hänsel o mîngîie pe surioara lui și-i zise:

— Să rămînem aici pînă va răsări luna, că atunci ne-o fi mai ușor să găsim firimiturile pe care le-am împrăștiat. Ele or să ne arate drumul spre casă.

Dară atunci cînd răsări luna nu au

mai găsit nici o firimitură. Păsările pădurii le ciuguliseră pe toate.

Merseră întreaga noapte și mai merseră încă o zi din zori și pînă-n seară și tot nu izbutiră să iasă din pădure.

Se ivi și a treia dimineață de cînd copiii părăsiseră casa părintească. Cînd se făcu ora prînzului ajunseră la o căsuță. Toată căsuța era făcută din turtă dulce, iar geamurile erau din zahăr curat.

— Hai să începem să mîncăm! zise Hänsel. Eu o să mănînc o bucată din acoperiș iar tu, Gretel, gustă din fereastra asta că e tare dulce!...

Și cînd nici nu se așteptau, odată se deschise ușa și o femeie bătrînă de tot, ce se sprijinea într-o cîrjă, ieși din casă tîrșîindu-și picioarele.

— Ei, copiii mei dragi, da' cine v-a adus aici? Poftiți înăuntru și rămîneți la mine, că nu vă fac nici un rău! Și luîndu-i pe amîndoi de mînă, îi duse în căsuță.

După ce se ospătară ei bine, bătrîna le pregăti un pat și Hänsel și Gretel se culcară fără nici o grijă. Bătrîna era însă o vrăjitoare haină care prindea copii, îi fierbea și apoi îi mînca.

De cum se iviră zorile, vrăjitoarea fu în picioare, ca nu cumva să se trezească copiii. Apoi, apucîndu-l pe Hänsel cu mîna ei sfrijită, îl duse într-un grajd cu gratii de fier și-l închise acolo.

Apoi intră în camera unde dormea Gretel, o trezi și începu să o ocărască:

— Scoală, leneșo, și du-te și adu apă, să-i faci o fiertură bună lui frate-tău că trebuie să-l îngrășăm!...

Acu' e numai piele și os, da' cînd s-o îngrășa, o să-l mănînc!

În fiecare dimineață, baba se strecura, șontîcăind, pînă la grajd și striga:

— Hänsel, ia scoate un deget afară să văd de te-ai îngrășat destul...

Cum vrăjitoarea nu vedea bine, istețul de Hänsel îi dădea prin gratii un oscior și de fiecare dată se tot minuna cotoroanța că nu se mai îngrașă.

Într-o zi își pierdu răbdarea și îi strigă fetiței:

— Hei, Gretel, grăbește-te de adu apă că pe Hänsel îl tai mîine și îl pun la fiert.

Nici nu se luminase bine de ziuă, cînd începu Gretel să robotească.

— Mai întîi aș vrea să punem aluatul

la copt, auzi tu? — se răsti baba la Gretel și o îmbrînci afară unde era cuptorul din care ieșeau limbi de flăcări. Vîră-te înăuntru și vezi dacă-i destul de încins, ca să punem pîinea!...

Gretel băgă de seamă că vrăjitoarea vroia să o închidă în cuptor ca să se rumenească și apoi să o mănînce și se prefăcu că-i nătîngă și neîndemînatecă:

— Aș intra, da' nu știu cum să fac...

— Ești proastă ca o gîscă! o ocărî baba. Ia te uită, eu aș putea să încap în el! Și se apropie de cuptor și-și vîrî capul în el.

Gretel doar asta aștepta; îi dădu un brînci zgripțuroaicei de se duse pînă-n fundul cuptorului. Apoi închise ușa de fier și puse zăvorul. Și vrăjitoarea pieri ca o netrebnică arsă de dogoare.

Gretel dădu fuga pînă la grajdul unde era închis Hänsel și, deschizîndu-l, strigă bucuroasă.

— Am scăpat, Hänsel, am scăpat, frățioare! Vrăjitoarea a pierit!

Intrară apoi în căsuță și își umplură buzunarele cu nestemate și mărgăritare ce se aflau în sipetele vrăjitoarei.

Apoi plecară și merseră, merseră, cale de cîteva ceasuri, trecură peste o apă mare, mai merseră ce mai merseră și, într-un sfîrșit, numai ce zăriră din depărtare casa părintească.

Cînd trecură pragul casei săriră de gîtul tatălui lor. Pe femeie însă nu o mai găsiră pentru că murise.

Și începură a-și deșerta buzunarele de mărgăritare și nestemate, de te mirai de unde mai ies atîtea.

Și așa scăpară de griji și trăiră împreună numai în bucurie și fericire.

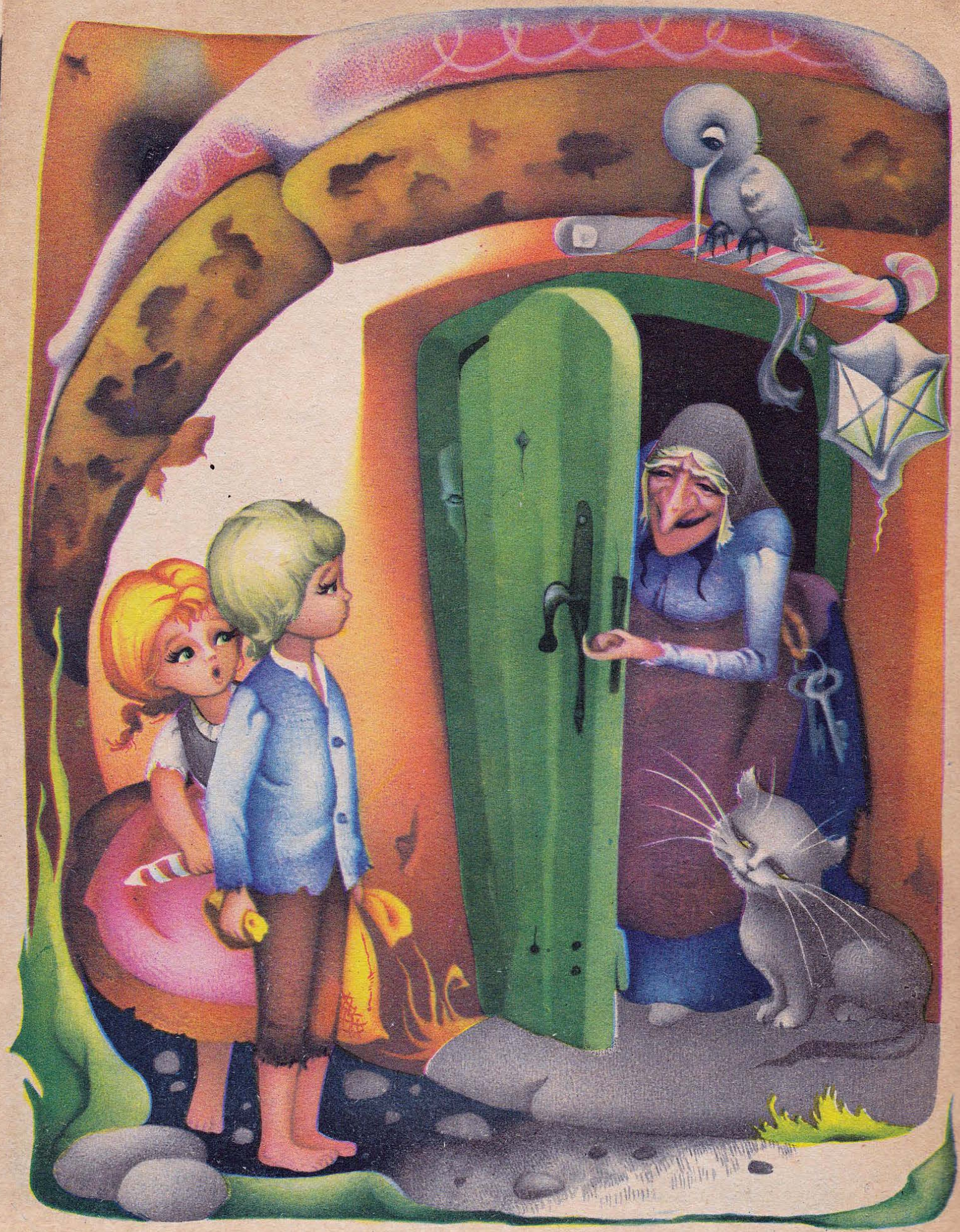

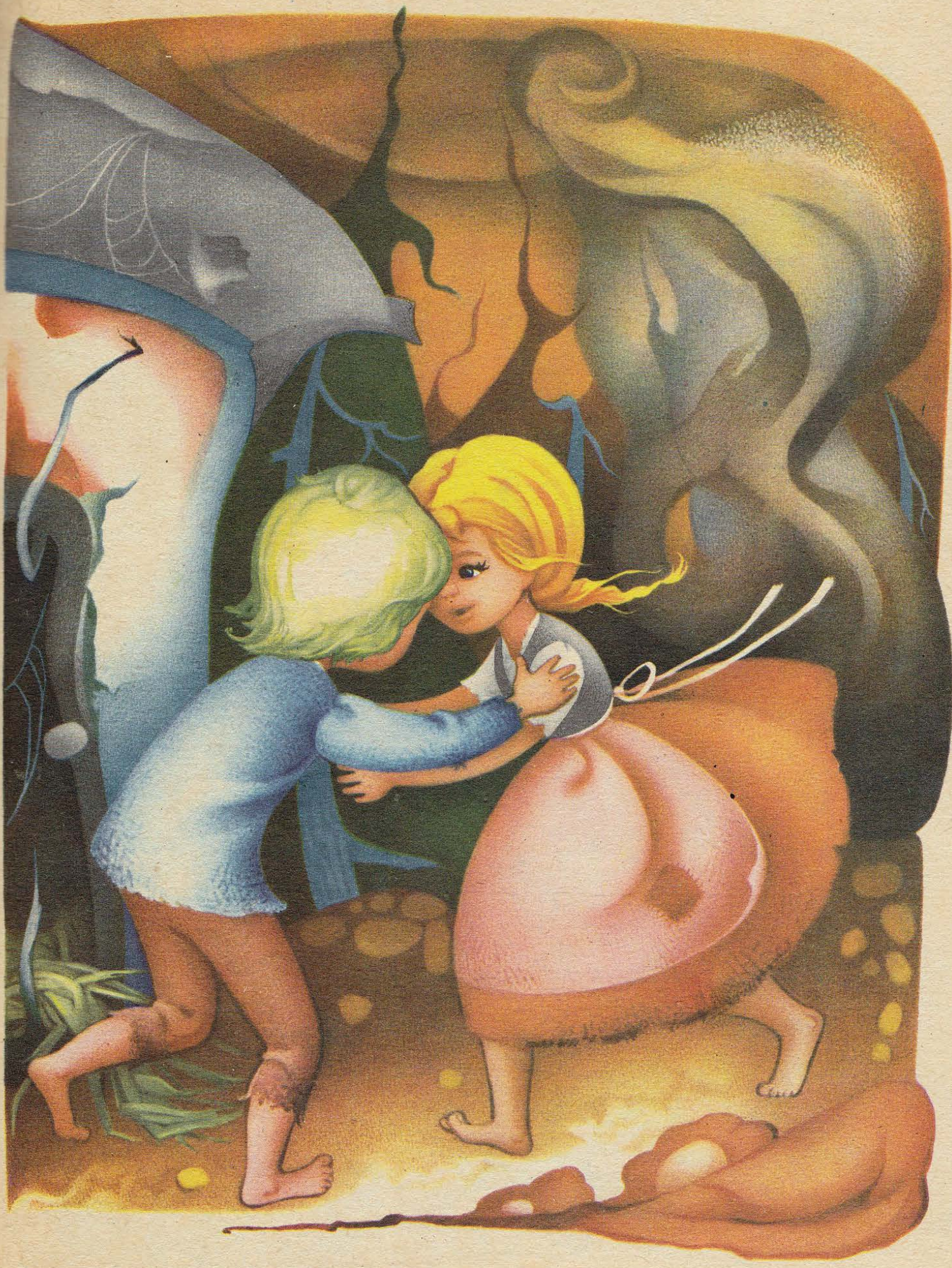

Frații Grimm **Hänsel și Gretel.** Text reprodus după ediția : Povești, Editura Ion Creangă, 1974. Traducere de Dan Faur

LECTOR : MARIETA NICOLAU PLĂMĂDEALĂ
TEHNOREDACTOR : AURICA IORDACHE
BUN DE TIPAR : 27.II.1989 ; APĂRUT : 1989 ; COLI DE TIPAR : 3,25
ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICĂ „OLTENIA" — CRAIOVA
CD : 46

ISBN 973-30-0021-3

EDITURA ION CREANGĂ

ISBN973-30-0021-3

Lei 8,25